

[K. B. Andersen.]

i forhold til de konservative, kan jeg nøjes med at gøre den enkelte bemærkning, at det ærede medlem jo nok bedre end de fleste i denne sal ved og har grund til at vide en af grundene til, at forliget blev et bredt forlig. Men når det så er sagt, vil jeg også godt føje til, at spørgsmålet er dog, om det ikke er en rigtig og rimelig ting, når man ønsker at gennemføre en så principiel skatteomlægning som den, der også indgår i dette forlig, at man som regeringen søger en så bred baggrund for det som overhovedet muligt.

Endelig, hvis dette med det konservative pres eller hensynet til de konservative skulle gå på omsætningsafgiften, må jeg måske have lov til at komme med et kort citat fra Folketingsstidende 1950-51, sp. 2983, der lyder sådan:

„Den herved tilvejebragte valutabesparelse ville vi lade modsvare af en opsgning af købekraften over en bred front gennem en omsætningsafgift. Uden for omsætningsafgiften ville vi holde levnedsmidler, husleje og visse offentlige ydelser, og vi ville igennem en særlig tilskudsordning friholde familier med børn, rentemodtagere, kronisk syge og arbejdsløse m. v. for omsætningsafgiftens virkninger.“

Citatet var et led i den tale, som den daværende ordfører for socialdemokratiet, H. C. Hansen, holdt som led i forligsdrøftelserne i 1951, og dette forslag indgik i det samlede kompleks, men gik ikke igennem, forliget kom til at gå på en anden måde. Men sådan en konservativ opfindelse af i går, som vi skulle være hoppet på med bind for øjnene, kan det ikke siges at være.

Både det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Møller var inde på betydningen af den private opsparring. Mit parti kan selvfølgelig kun være helt enig i nødvendigheden af at øge opsparringen. Den tid er for længst forbi, hvor folk kan sættes i arbejde, uden at der er gået en endda ofte meget betydelig opsparring forud, simpelt hen for at skabe den arbejdsplads, de skal stå på. Arbejdspladserne i det moderne samfund kræver i stigende grad kapital. Men jeg vil gerne understrege, at det gælder om at øge opsparringen, at finde ny opsparring. Det kan

ikke være meningen, at vi med skattemidler skal præmiere overflytning af eksisterende opsparring fra en konto til en anden. Og jeg vil gerne tilføje, at problemet er jo ikke alene at øge opsparringen, men også hvordan den nødvendige opsparring kan fremmes, uden at den økonomiske ulighed yderligere øges. I denne sammenhæng er der grund til at nævne de fondannelser, som der bl. a. på socialdemokratiets årsmøde blev peget på som en af vejene til på én gang at være med til at sikre de nødvendige investeringer og at danne grundlag for sociale fremskridt for de i virksomheden ansatte.

Begge de ærede ordførere var også inde på spørgsmålet om nødvendigheden af en ministeransvarlighedslov, ja, der blev bebudet forslag fra konservativ side herom. Det emne kan jo ikke skabe modsætninger her i tinget, idet regeringen og regeringspartierne, som også nævnt af den højtærede statsminister i går, er rede til en åben og fordomsfri debat om sagen. Blot beder jeg meget om, at en sådan debat kan finde sted, uden at der nødvendigvis skal skabes en mistænkeliggørelses atmosfære om den. Jeg siger det i anledning af det ærede medlem hr. Erik Eriksens bemærkning om, at det vel var forståeligt, at regeringen ikke havde sympati for en sådan lovgivning. Ombudsmanden, professor Hurwitz, skrev for nogen tid siden en kronik i Politiken, der sluttede med følgende ord — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Ordet „ministeransvarlighedslov“ har her i landet været ved at blive et magisk ord egnet til uden videre at bringe helse i det politiske liv. Efter den nu i kommissionsbetænkningen af 1962 foreliggende grundige redegørelse for hele problemkredsen omkring ministeransvaret må det magiske ord miste sin kraft.“

Forhåbentlig får professor Hurwitz ret, så at den kommende debat kan finde sted på et sagligt bredt plan og ikke præget af letkøbte folkestemninger om en eller anden form for uredelighed i vore ministerier, som det gælder om at komme til livs. Regeringspartierne er som sagt rede til at forhandle om sagen. Mens vi nu er ved talen om ansvar, kan det måske være rigtigt at gå lidt videre end til det rent juridiske ministeransvar. Ansvarligheden i bredere me-